

Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονή προσιζάνει.

ΧΟΡΟΣ.

Οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώυξας
 Τοῦτο, Προμηθεῦ.
 Καὶ νῦν ἐλαφρῶ ποδὶ κραιπνόσυτον
 Θᾶκον προλιποῦσ', αἰθέρα θ' ἄγνον
 Πόρον οἰωνῶν, ὀκρυοέσση
 Χθονὶ τῆδε πελῶ· τοὺς σοὺς δὲ πόνους
 Χρήζω διὰ παντὸς ἀκούσαι.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ἦκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου
 Διαμειψάμενος πρὸς σέ, Προμηθεῦ,
 Τὸν πτερυγικῆ τόνδ' οἰωνόν
 Γνώμη στομίων ἄτερ εὐθύνων·
 Ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγω.
 Τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως
 Εσαναγκάζει, χωρὶς τε γένους
 Οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν
 Νείμαιμ', ἢ σοί.
 Γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην
 Χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. Φέρε γάρ,
 Σήμαιν' ὅ τι χρή σοι ξυμπράσσειν·
 Οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ωκεανοῦ
 Φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.